

Bocet pentru Tatiana

Adrian Păunescu

Bocet pentru Tatiana
Se-aliniază știrile atroce,
Sub care omul bâjbâie înfrânt,
Și, Doamne, cum peste
această voce
Accepți să pună un gropar pământ?

Neverosimil se întâmplă toate
Furtunile au rupt pe străzi copaci,
În toate casele de sănătate
Nu mai există loc, pentru săraci.

Asfixiați de epoca mizeră,
Ne amăgim că vom scăpa
în cer,
Dar moartea, zilnic, printre noi prosperă
Și taxe pentru ea ni se și cer

De-a-ndoaselea e rânduit
destinul,
E greu și pe pământ, și sub pământ
Și între noi ne măcinăm
continuu
Și nimenea nu e de neânfrânt.

De-un timp încoace, farsa
ne îngână,
În permanentă stare de război,
Purtăm în palme propria țărână
Și ne mirăm că seamănă
cu noi

Și, Doamne, se acutizează rana
Și te-am ruga, ai grijă,
dacă vrei,
S-o ții în preajma Ta pe Tatiana,
Punând pământ de flori
pe vocea ei.

Pe-aici, e o dezordine cumplită,
Mor tineri mulți și îi
petrec bătrâni,
E, poate, cea din urmă reușită

A Mioriței scăpătând la stâni.

Și totuși ce delir de știri atroce,
Furtunile au dărâmat păduri
Și merge în pământ această voce,
De ce de ea nu vrei să te înduri?

Învăță însăși ploaia să
murmure
Un cântec trist, dar moartea-i spune „Taci”,
Copacii rătăcesc fără
pădure,
Pădurea moare fără de copaci.